

К 7/М 45

120000869104

**ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА**

**54.
МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
15 – 30.03.2014
РУСЕ, БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**54.
INTERNATIONAL FESTIVAL
15 – 30.03.2014
RUSE, BULGARIA**

**RUSE MUNICIPALITY
MINISTRY OF CULTURE**

**ОБЕДИНЕНА
БЪЛГАРСКА
БАНКА**
NBG Group

K 7/1145

448298

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

54. Международен фестивал **МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ**

член на Европейската асоциация на фестивалите

15 – 30 март 2014

БЕРЛИН КАУНТЪРПОЙНТ

АРОН ДАН флейта
ВИОЛА ВИЛМСЕН обой
САША РАТЪЛ кларинет
ХАЙДИ МОКЕРТ фагот
АНДРЕЙ ЖУСТ валдхорна
ЗЕЙНЕП ЙОЗСУДЖА пиано

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869104

27 март, четвъртък, 19 ч.
Доходно здание

ОБЕДИНЕНА
БЪЛГАРСКА
БАНКА
NBG Group

AMERICA FOR BULGARIA
FOUNDATION
Фондация Америка за България

Инвестбанк|АД

tel

ПРОГРАМА

I.

ФРАНСИС ПУЛЕНК

(1899 – 1963)

Секстет оп. 10 (1932-39)

Allegro vivace

Divertissement. Andantino

Finale. Prestissimo

САМУЕЛ БАРБЪР

(1910 – 1981)

Лятна музика (1955)

ГИЙОМ КОНЕСОН

1970

Технопарад (2002)

II.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

(1770 – 1827)

Клавирен квинтет оп. 16, ми-бемол мажор (1796)

Grave. Allegro ma non troppo

Andante cantabile

Rondo. Allegro ma non troppo

РИХАРД ЩРАУС

(1864 – 1949)

Веселите шеги на Тил Ойленшпигел оп. 28 (1895)

(обработка за секстет – Арон Дан, 2011–2012)

Франсис Пуленк посвещава много творби на своя роден град Париж. Идеална демонстрация за това е **клавирният му секстет**. В никое друго от произведенията си той като че ли не успява толкова активно и забавно да ни хвърли право в сърцето на огромния пулсиращ град, показвайки изключителната си способност да пише естествено, с непосредствена емоция и чувство за хумор. Искрящият от енергия секстет е написан през 1932, но през 1939 – за изпълнението му с участие на самия автор, Пуленк прави нова версия, която се изпълнява и досега. От всички камерни творби тук намираме най-точно истинския Пуленк, потърсил душата на музиката на улицата, в кафенетата и кабаретата на Париж – една уникална смесица от сух, хаплив хумор, примесен с нежна сантименталност, музиката на един мъж, за когото линията между смеха и плача е винаги много тънка.

Творбата се състои от три части с безброй дялове, неспирни промени на темпото и емоциите и с изобилстващи подробни указания за характеристиката на настроенията.

Началото ни гмурва в *гласовете на града*, които звучат хаотично, едновременно, в забързано бягащо движение. Лиричен епизод във флейта за малко ни откъсва от стреса на улицата, отнасяйки ни към една сантиментална мечта, преди отново да се втурнем в стремителния живот. Така първата част олицетворява целта на Пуленк да пише *музика на всекидневието*, в която импресионистичното описание на емоциите е заменено с прозата и звуковете кулиси на реалността. След стреса на динамиката втората част ни пренася в един идиличен Париж – неделен следобед на Монмартр, на Сена или в Булонския лес. Леко сантименталната тема се развива спокойно, преминавайки от един в друг инструмент. Средният дял ни вкарва във веселия, пъстър калейдоскоп на един шарен панаир, а финалът ни води на Пигал, в квартала на забавленията. Пуленк се опиянява от аурата на локалите, нощните забавления и песните на изпълнителите, пресъздавайки вдъхновено една вече загубена страна на Париж и увенчавайки края на творбата със своеобразен химн на своя град.

Писано ми е да стана композитор и със сигурност ще бъда такъв... Не ме карай да забравя това приятно нещо и да отида да играя футбол. Моля те. Когато 9-годишният Самюъл Барбър пише това на разтревожената си майка, той вече композира музика от три години. След като отказва да поеме семейния бизнес и да се занимава с медицина, той изцяло се посвещава на музиката още на

16-годишна възраст. Барбър създава творби в почти всички традиционни музикални жанрове – симфонии, концерти, камерна музика, балет, опера. Носител е на две награди *Пулицър*, както и на редица други отличия.

Пиесата *Лятна музика* е създадена по поръчка на Детройтското общество за камерна музика. Любопитното в случая е, че композиторът получава заплащането си под формата на обществен абонамент – десетки хора заплащат сумата от няколко долара. Първоначално творбата е замислена като септет – три дървени духови, три струнни инструмента и пиано, и Барбър се съгласява да приеме поръчката заради необичайния състав и начин на заплащане. Преди да се захване с композирането ѝ той слуша изпълнение на прочутия Нюйоркски духов квинтет в спокойното крайморско селце Блу Хил, Мейн, през лятото на 1954. Сприятелява се с членовете на квинтета, особено с валдхорниста Джон Бароуз, и се консултира с тях относно особеностите на духовите инструменти. След като се запознава подробно с възможностите на стандартния духов квинтет, решава първо детройският септет да бъде секстет, но накрая го превръща в квинтет. Джон Бароуз прави таблица с акорди, които са с особено трудна интонация и звучност за духовите инструменти и Барбър включва всички тях в творбата си. *Лятна музика* е завършена през ноември 1955. Въпреки желанието на Нюйоркския квинтет премиерата да бъде поверена на тях, Барбър спазва договора си и така творбата е изпълнена за първи път на 20 март 1956 в Детройтския институт по изкуствата от солистите на Детройтския симфоничен оркестър.

Лятна музика е едночастна творба, написана така, че да отдава дължимото на всеки инструмент. Интродукцията, маркирана като *бавна и ленива*, създава блус атмосфера, типична за Гершуин и, може би, е препратка към неговата *Summertime*. Долавят се и бързи напомняния за интродукцията на *Пролетно тайнство* на Стравински в появяващия се от време на време рязък, но игрив дисонанс. След дългата и нежна тема в обой следва по-енергичен дял, в който отделните инструменти *бърборят* помежду си във възходящи соло бравурни пасажки. Цялостната форма е палиндромна, като блусовото начало се завръща в края, примесено с отзвучи от предишни дялове.

Гийом Конесон учи пиано, история на музиката, музикален анализ и хорово дирижиране в Националната консерватория на Булон Биянкур, а после – оркестрация

в Парижката национална консерватория, като паралелно с това взема курсове и при Марсел Ландовски. В момента е преподавател по оркестрация в Националната консерватория на Обервийе. От 1998 насам печели редица награди и стипендии: наградата на Карден от Френския институт за Супернова (1998), наградата на Надя и Лили Буланже (1999), наградата SACEM (2000), стипендията на фондация *Natexis* и Гран при на *Учениците композитори* през 2006 г.

Музиката му, винаги добре звучаща и често зрелищна, е резултат на най-различни влияния. Неговият личен свят е творба в процес на създаване, появила се от смесването на прагматизъм и наивитет. През годините вдъхновението на Конесон, според собствените му думи, следва *сложната мозайка на модерния свят*. Първите му стъпки в музиката са ръководени от нуждата да се отвори към влияния като поп музиката, както става ясно от *Нощен клуб за оркестър* (1996), *Дискотоката* (1994) и *Двоен квартет* (1994). Тази ритмична и хедонистична жилка, толкова неприсъща за съвременната *сериозна* музика, е най-ярко изразена в *Технопарад* за флейта, кларинет и пиано (2002). Както и в творбите на представителите на минималистичната школа (Райк, Адамс), духът на танца е въздесъщ в музиката на Конесон. Източник на силно вдъхновение за него е и киното. Конесон създава ярки образи, които имат дълготраен ефект върху слушателя, но същевременно обича и несигурните, непредсказуеми и несвързани мелодии, които накрая се разрешават в богати, наситени, понякога претрупани, но винаги разбираеми фрази. Бляскавият композиционен език на твореца никога не е нито начална точка на съетно експериментиране, нито резултат от такова. Конесон използва всички възможни средства, за да достигне до по-обширен кръг публика, като завладее вниманието и изостри любопитството.

Композирани за флейта, кларинет и пиано, моят „Технопарад“ се състои от една част с непрекъснат, силно изразен ритъм от началото до края. Два резки мотива се завихрят и слепват един за друг, придавайки на творбата весел, празничен, но едновременно с това и тревожен характер. Стенанията на кларинета и завладяващите мелодии на пианото се опитват да пресъздадат суровата енергия на техномузиката. В средата на произведението пианистът и този, който обръща страниците, преследват пиано ритмите с четка и листи хартия (поставени върху струните вътре в пианото) под акомпанимента на изкривените звуци

на флейтата и глосандите на кларинета. След тази перкусионна „пауза“ трите инструмента се впускат в ритмичен транс и творбата завършва в бясно темпо. Композиран за 10-ата годишнина на *Festival de l'Empéri*, „Технопарад“ е посветен специално на неговите първи изпълнители Ерик льо Саж, Пол Мейер и Емануел Паю.

Вдъхновен от Моцартовия квинтет KV 452 (1784), **Лудвиг ван Бетовен** пише творба за същия състав през 1796. Между двете произведения има много структурни и тематични паралели и едновременно с това, въпреки ранния опус, Бетовеновият квинтет носи белезите на специфичния му драматичен стил. За това подчертано допринася водещото значение на клавирната партия, която авторът сам изпълнява на премиерата през април 1797. Особено впечатляваща е втората част с нейната пееща, изпълнена с дълбоко чувство мелодична линия, предвещаваща сякаш бавните части на клавирните му концерти. Концертността се подчертава и от избраната тричастна форма без менует.

На премиерата Бетовен представя творбата с оригиналното си заглавие – Квинтет за пиано с четири акомпаниращи духови инструмента. Целта е да представи себе си като брилянтен пианист, вмествайки се в конюнктурната за това време мода да се концертира с духови инструменти, за което определено има търсене. Творбата съществува и в много други варианти. Самият автор през 1810 прави версия за пиано и струнни, преработена е и за струнен квартет, струнен квинтет, за две пиана от Черни, както и за едно пиано на четири ръце.

Първата книга средновековни анекдоти за **Тил Ойленшпигел** излиза в Страсбург през 1511. Тил е своеобразен *антигерой*, представляващ смеховата карнавална култура на простолюдието, на градските площади и пазари – шут и пройдоха, клоун и шегаджия, готов да издевателства над всичко свято – над религията и любовта, над държавността и академичността. Рондото по старинни шутовски истории *Веселите шегу на Тил Ойленшпигел* се ражда през 1896. Този път авторът не придружава творбата си с подробна програма – ...да предоставим на веселите жители на Кьолн сами да се досетят какви музикални шегу им е изиграл хитрецът Тил – казва **Рихард Щраус** преди премиерата и в своеобразно скерцо, подобно на Шумановия *Карнавал*, разкрива вихрена картина от портрети и сюжетни ситуации.

Прологът и епилогът в повествователен маниер, изградени върху двете основни теми на Тил, ограждат в рамка необикновената шеговито-гротескна картина: *Имало едно време един шут на име Тил – лукав дявол, винаги готов за нови шеги (Почакайте само вие, лицемери!). Яздейки кон, нахлува сред продавачите на пазара и с бързоходни ботуши се скрива в миша дупка. Преоблечен като пастор, под чието расо наднича шегобиецът, „прелива от умиление и морал“. Нежно ухажва красиво момиче, но получавайки отказ се заклева да отмъсти на цялото човечество. Излага пред филистерите няколко възмутителни тези и ги оставя изумени на съдбата им. Гримасничи отдалеч и равнодушно свирука шеговитата си песен, докато съдът произнася „Смърт!“.* Забавните му лудории Щраус завършва със забавна екзекуция, екзекуция наужким, защото за истинското възмездие Тил е неуловим.

И когато и последният му ироничен смях отзвучи, ни се струва, че композиторът като фокусник може да *изсипе от ръкава си* каквито и да е картини и събития, и, показвайки ги във виртуалната реалност, да вдигне рамене в знак на недоумение: това беше ли, не беше ли, или просто ни се е присънило.

Съществуват различни камерни версии на творбата, но сред най-популярните е аранжиремът на австрийския музиколог и композитор Франц Хазенбурл (1885–1970) за цигулка, контрабас, валдхорна, фагот и кларинет, изпълнен през 1954 с голям успех.

В оригинал симфоничната поема *Веселите шеги на Тил Ойленшпигел* е предназначена за огромен оркестър от близо 100 инструмента. Авторът на настоящата транскрипция – флейтистът на *Берлин Каунтърпойнт* Арон Дан, преработвайки творбата за секстет през 2011, свежда пиесата до есенцията ѝ, до нейната музикална субстанция. Неговата минимизираща преработка не само запазва всички остроумни истории и образи в музиката на Щраус, но и позволява на слушателя да чуе по новому този шедьовър. В оригиналната оркестрация звуковата маса донякъде скрива някои тънки подробности, на които слушателят ще може да се наслади сега, когато само шест инструмента ще направят ясна и прозирна звуковата картина.

Макар и сравнително млад *Берлин Каунтърпойнт* вече набира скорост в музикалния свят. Чрез високите музикални цели прецизно подбраната програма и най-вече благодарение на силното си желание да комуники-

рат чрез музика, шестимата членове на ансамбъла пробиват успешно на професионалната сцена. Целта им е не само да правят класическата музика достъпна за всяка публика, но и да покажат колко важен е този начин за комуникация днес.

Тези шестима млади музиканти, живеещи в Берлин, са родени в Румъния, Германия, Словения, Англия, САЩ и Турция. *Берлин Каунтърпойнт* взема по нещо от музикалния бекграунд на всеки от тях, за да създаде свой собствен стил. Препратката към Берлин е не само географска. Берлин е едно от малкото места в света, където срещата на творчески умове с толкова разнообразен произход е не само вероятна, но и изключително продуктивна. Те са представители на модерния, мултикултурен, пълен с енергия и креативен Берлин, чрез който те разкриват нова, съвременна Германия. Искрящият им звук, еднородната виртуозност и авантюристичните, и в същото време дълбоки интерпретации, се дължат до голяма степен на този техен втори дом.

Постоянно нарастващият репертоар на *Берлин Каунтърпойнт*, простиращ се от бароковата епоха до съвременната музика и джаза, включва още фолклорни произведения с аранжирани за духов квинтет и пиано, композиции на някои от членовете на ансамбъла, както и нови творби на млади композитори. Групата е мобилна и концертира в различен състав – от дуо до секстет, и е отворена за сътрудничество с гост музиканти.

От създаването си през 2007 *Берлин Каунтърпойнт* получава голямо признание за своите изпълнения на различни престижни сцени като *Sociedad Filarmonica de Bilbao*, Музикалния фестивал в Шлезвиг-Холщайн, *Palau de la Musica* във Валенсия и *Камерната зала* на Берлинската филхармония.

Арон Дан е роден през 1981 в Румъния. Днес е считан за един от най-обещаващите флейтисти от неговото поколение (*Romanian Global News*). Напуска дома си на 14 години, за да следва в Консерваторията *Béla Bartók* в Будапеща, след което печели място и в Университета по изкуствата в Берлин. През 2003 Арон се премества в Париж при Пиер-Ив Арто. Осъществявайки серия от забележителни дебюти из Европа, Арон усъвършенства музикалното си майсторство и под ръководството на Беноа Фроманже. През 2005 печели и Международния конкурс по флейта в Белград.

Разделяйки поравно любовта си към соловата и камерната музика, той изнася стотици концерти из цяла Европа с трио *Дан*. Работи активно и като композитор, аранжор и модератор. Концертира с оркестри като Белградската *Camerata*, Пруския камерен оркестър, Оркестъра на нациите, Симфоничните оркестри на Оберберг и Париж.

Виола Вилмсен е соло обоист на Немския симфоничен оркестър в Берлин. Учи обой в Любек при Д. Йонас, в Париж при Жак Тис и в Берлин при Д. Воленвебер.

Печели призови места от редица национални и международни конкурси. Тя е първата жена в Германия, спечелила първо място на един от най-значимите конкурси за обоисти в света – конкурсът на *Sony* в Япония. Носител е на първи награди и от Международния конкурс за дървени духови инструменти на Моцартовата Асоциация в Италия и *Моцартеума* в Залцбург, на конкурсите *Михал Списак* в Полша, *Млад музикант на годината* в Англия и конкурса на Асоциация *Бетовен* в Бон.

Като солист свири с оркестри като Кансайския филхармоничен оркестър в Япония, Камерния оркестър *Астана* в Йокохама, Хайдн-оркестър в Италия, Камерната филхармония на Граубюнден в Швейцария, Европейския камерен оркестър в Аахен и Класическата филхармония в Бон. Работи с диригенти от класата на Валери Гергиев, Рикардо Шайи, Андريس Нелсонс, Кристоф Ешенбах и Маркус Бош.

Понастоящем е стипендиант на немската фондация *Musikleben* и на *Deutsche Musikrat*.

След високо оценения си солов дебют в Берлинската филхармония, **Саша Ратъл** се превръща в утвърден солист. Забележителен със своята огромна чувствителност и уникално звучене, той бързо набира скорост с концерти из цяла Европа и участия на фестивали като *Шлезвиг-Холщайн*, *Kammermusikfest* на Гидон Кремер, фестивалите в Локенхаус и италианския *Анима Мунди*.

Саша е и много търсен камерен музикант. Партнира редовно на артисти от класата на сестрите Катя и Мариел Лабек, Франсоа Лелю, Паскал Морагес, сър Саймън Ратъл и Клаудио Бохоркез. Прави множество рецитали с партньорката си Зейнеп Йозсуджа и е редовен гост-артист на ансамбъл *Шеридан*. Дебютът си в Азия осъществява през 2011 като солист на Тайванския национален симфоничен оркестър.

Роден е през 1983 в Лондон. Започва да учи кларинет на 9-годишна възраст в Бирмингамската консерватория. През 2005 се дипломира в Музикалната консерватория

в Оберлин под ръководството на проф. Ричард Хоукинс. Воден от големия си интерес към немската кларинетна школа, Саша се премества в Берлин при Карл-Хайнц Шефенс в Берлинското висше музикално училище Ханс Айслер. Завършва следването си през 2010 при В. Фукс и Р. Форстер.

Кариерата на **Хайди Мокерт** като солист и камерен музикант се развива изключително активно през последните години с големи турнета в Северна и Латинска Америка, Русия, Европа и Близкия Изток. Гостува и във Виетнам, Китай и Япония. Едно от върховете ѝ постижения е дебютното ѝ участие на *Pacific Music Festival* в Япония съвместно със солистите на Виенската филхармония.

Родена в Англия през 1975 и израснала в южната част на Германия, Хайди следва в Лондонския Кралски музикален колеж, където е провъзгласена за *фаготист на годината*. Завършва обучението си в Университета по изкуствата в Берлин като взема участие и в редица майсторски класове, включително и в рамките на оркестровата академия на *Ensemble Modern*. Нейният дълбок интерес към съвременната музика я прави предпочитан артист от много световноизвестни ансамбли за съвременна музика, сред които *MusikFabrik*, *Elision*, *Mosaik* и *Ensemble Modern*.

В стремежа си да направи класическата музика достъпна за нова и по-млада публика Хайди работи по редица проекти за музикално образование в Берлин, като взема активно участие и в проектите *Live Music Now* на фондация *Йехуди Менухин*.

Андрей Жуст е роден през 1984 в Логатец, Словения. Учи при Б. Липовшек в Музикалната академия в Любляна. Работи и с известни музиканти като Х. Бауман, В. Малиш и Р. Влаткович. За артистичните си умения още като студент получава наградата *Lucijan-Marija-Škejanc* и приза *Prešeren*. Печели първи награди на много национални и международни конкурси, включително *Поволето* (Италия) през 2001 и Конкурса за млади музиканти в Словения през 2002.

През 2004 е назначен като главен корнист в Словенския филхармоничен оркестър в Любляна. Привлечен е и в състава на Младежкия оркестър *Густав Малер* и в оркестъра на *Pacific Music Festival*. Като активен камерен музикант работи с духовия квинтет *Ariart*, с трио *Triumvirat* и солира с камерния оркестър на Любляна. От февруари 2009 до януари 2011 е стипендиант на Академията към

Берлинската филхармония, веднага след което започва работа като член на знаменития оркестър. През 2012 става част от ансамбъл *Берлин Каунтърпойнт*.

Турската пианистка **Зейнеп Йозсуджа** е известна в музикалните среди по цял свят като изключително талантлив солист и камерен музикант. Родена е в Анкара през 1984 и започва уроци по пиано на 4 години, като по-късно продължава обучението си в *Анкарската държавна консерватория*. След първата награда от конкурса за млади симфонични солисти в Истанбул през 2001 Зейнеп се мести в САЩ, където завършва бакалавърска степен по пиано в Консерваторията в Оберлин при проф. Петер Такач. Продължава обучението си по акомпанимент и вокална педагогика в Берлинското висше музикално училище *Ханс Айслер* при проф. А. Витлин.

Работи с диригенти като Густаво Дудамел, Саймън Хълси и сър Саймън Ратъл. Сътрудничи и с певци от класата на Магдалена Кожена и Роландо Вийазон.

Като камерен музикант свири на престижни сцени, сред които Берлинската филхармония, *Palau de la Musica* във Валенсия и фестивала в Шлезвиг-Холщайн. Нейното изпълнение за фондация *Juan March* в Мадрид през 2010 е излъчено на живо в програма на Испанското национално радио. Свири редовно и с дуетния си партньор Саша Ратъл.

Днес Зейнеп е считана за един от големите ансамблови пианисти на нашето време.

Програмата подготви
Мария Дуканова

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

AMERICA FOR BULGARIA
FOUNDATION

Фондация Америка за България

ПОСОЛСТВО НА ИЗРАЕЛ
В БЪЛГАРИЯ

Istituto
Italiano
di
Cultura
SOFIA

Австрийско посолство
София

PROF. V. STOYANOV
NATIONAL SCHOOL
OF ARTS - RUSE

Русе
арм
ОБЩНСКО ПРЕДПРИЯТИЕ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

